

del i ett gemensamt bo, utan mer ett anspråk som riktas mot den andre maken, att hans egendom vid äktenskapets upplösning skall bilda en egendomsmassa som likvideras vid ett förfarande som kallas bodelning. Rättsfallen ovan skulle därför kunna passa ganska väl in på äldre äktenskap där make genom giftermålet förvärvade en andelsrätt i vanlig mening i egendomen. I nya äktenskap skulle det däremot vara korrekt att vägra lagfart i dessa fall och således framtvunga en bodelning (och eventuellt arvskitte), för uppnående av skattefri försäljning. Särskilt i ett fall skulle en säregen situation uppstå om man medgav dödsbo rätt att sälja den efterlevandes fastighet. Jag tänker på de fall då den efterlevande är ensam dödsbodelägare — se här Sandströms ovan citerade artikel.

Om således lagfartspraxis kommer att ändras dithän, att dödsbolagfart icke utan vidare kommer att beviljas med avseende å fastighet som tillhör den efterlevande, blir resultatet sammanfattningsvis det följande: Den efterlevande kan givetvis icke före en bodelning sälja fastigheten utan risk för realisationsvinstbeskattning. Dödsboet kan icke heller utan vidare sälja ifrågavarande fastighet (dödsboet får ju ej lagfart). Ej heller efter en bodelning, vid vilken den efterlevande fått fastigheten på sin lott, kan en försäljning ske utan motsvarande begränsning. Här måste således fastigheten läggas på den avlidnes lott eller på arvinges.

Per Anclow.

II

Ytterligare några ord om taxeringslängdernas vitsord

Mitt lilla inlägg i tidskriften 1964 s.

458 angående taxeringslängdens vitsord har rönt uppmärksamheten att kommenteras i häfte 2—3 år 1965. Jag tar mig därför friheten återkomma med några rader.

Vi kan väl alla vara överens om att taxeringsnämndens beslut *borde* gälla även om sedan längdföringen blivit felaktig. Men för att detta idealtillstånd skall kunna uppnås erfordras, att man utan tvekan kan fastslå vad som i det konkreta fallet verkligen *är* taxeringsnämndens beslut. Det måste få sitt uttryck någonstans och på sådant sätt, att någon tvekan icke kan uppstå. Om taxeringsnämndens ordförande skrivit fel i deklarationen när han gjort en ändring eller om han glömmat en ändring som beslutats på ett sammanträde, så visar ju icke deklarationen taxeringsnämndens verkliga beslut. Har man vidare litet erfarenhet av hur deklarationer kan se ut när de återkommer från en taxeringsnämnd, så vet man, att där kan stå siffror och anteckningar på flera olika ställen och vidare förekommer ofta över-skrivningar och andra ändringar, som gör att man icke alltid med säkerhet kan fastslå vilken taxering nämnden egentligen beslutat åsätta. Enligt min mening ger därför deklarationen icke i alla lägen något säkert och entydigt besked om den rätta taxeringen.

Det kan naturligtvis invändas att om man icke av deklarationen kan utläsa hur taxeringen skall vara så kan icke heller längden bli riktig. Nej, naturligtvis icke, men där är i alla fall det enda ställe där klara siffror finns angivna för alla skattskyldiga och, det får icke förbises, det är till längden taxeringsnämnden hänvisar i sitt protokoll på sätt jag tidigare framhållit. Även om det blivit ett fel i längden så lär dock denna få gälla så länge nuva-

Litteratur

Idrottshandbok

Det råskäll, som vissa idrottsskribenter — dessbättre långtifrån alla — låtit gå ut över skattmyndigheterna, tycks vid det här laget något ha dämpats. Insikten har spritt sig, att RN i sina anvisningar (RM 2: 4 1964) gått så långt i tillmötesgående som lagen tillåter, om inte längre. Den senaste tidens avslöjanden om avlöningspraxis inom vissa idrottsgrenar har också varit ägnade att stämma ner tonen

---

rande ordning tillämpas helt enkelt av den anledningen att det för närvarande icke torde finnas något alternativ. Man bör också besinna, att en anteckning i deklARATIONEN oftast göres med blyerts och därför lätt kan ändras och att deklARATIONENS siffror icke äro bestyrkta på något sätt i motsats till taxeringslängden.

Till slut ett påpekande. Den konkreta fråga som föranlett dessa skrivelser gällde ett dödsbo, som besvärade sig hos prövningsnämnden över att det ej erhållit ett Ortsavdrag, som taxeringsnämnden skulle ha beslutat. Enligt 74 § taxeringsförordningen äger skattskyldig anföra besvär hos prövningsnämnd över taxering och beslut, som innefattar avgörande i sak och enligt 95 § äger han fullfölja sina besvär hos kammarrätten om hans talan hos prövningsnämnden icke bifallits. Här finns alltså reglerat i vilka fall besvärstalan får föras. Om nu icke vad som införts i taxeringslängden anses som taxeringsnämndens beslut, så uppkommer frågan efter vilka grunder prövningsnämnd och kammarrätt ägt pröva dödsboets talan.

Eric Sjölin.

hos dem, som tidigare spelat förföljda oskulder.

Till klimatförbättringen bör det även bidra, att idrottsfolket nu fått en praktisk liten handbok med bokförings- och skatteråd för föreningar och idrottsmän (G. Landin: Skatt på sport och idrott, Landin-konsult, 9: 50). Visst är författaren bitvis kritisk, bl. a. mot den numera otidsenliga begränsningen av vad som skall förstås med idrott jml 13 p. anv. till 29 § KL. Men därom är intet att säga, så länge de råd som ges är vederhäftiga.

Tyvär är detta inte genomgående fallet. Skillnaden mellan sådana till fulla beloppet värderade presentkort, som gäller i affärer för matvaror och kläder liksom i varuhus, och sådana till $\frac{2}{3}$ av beloppet värderade presentkort, som gäller bara i andra affärer, förvanskas i texten så, som om den även gällde olika varor. Anvisningen måste emellertid tolkas så att $\frac{2}{3}$ -regeln är tillämplig på alla nyttovaror.

En annan allvarlig miss i framställningen gäller studiestipendier till idrottsmän. En idrottsförening kan med nu gällande praxis knappast under beteckningen studiestipendium ge skattefritt uppehälle till en studerande aktiv idrottsman. RN:s anvisning nämner också "s. k. stipendier" bland de skattepliktiga förmåner. Kanske är det en tillåtlig förenkling att uttrycka skiljelinjen mellan skattefria och skattepliktiga stipendieförmåner så, att stipendium är skattefritt, när det går till en studerande som råkar idrotta, och skattepliktigt, när det går till en idrottsman som råkar studera. Det är frågan om i vilken egenskap den studerande tar emot stipendiet, som här blir avgörande.

Med rätta nämner Landin, att 24-dagarsregeln för traktamenten gäller för